

Arrest

nr. 115 610 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent fars van origine en afkomstig uit Shiraz. U bezit het Iraanse staatsburgerschap. U komt uit een gezin waar religie niet strikt wordt gevolgd. In 1387 (Perzische kalender; 2008-2009 volgens de Gregoriaanse kalender) sloot uw broer M. R. (...) zich gedurende 7 à 8 maanden aan bij de Bassidj (mobilisatie van de verdrukten) ondanks het feit dat uw ouders hier niet mee instemden. Op een dag schond zijn beste vriend bij de Bassidj, H. S. (...) genaamd, zijn eerbaarheid door hem te dwingen om samen seksuele contacten te hebben. Er ontstond een gevecht tussen beide mannen en sinds die dag stopte M. R. (...) met zijn werk bij de Bassidj. Hij keerde zich volledig tegen de regering en het Iraanse regime. U werd verschillende keren aangehouden door de zedenpolitie omwille van uw haardracht en uw kledij. U diende telkens een geloftebrief te ondertekenen dat u de overtreding niet meer zou

herhalen. In de zomer van 1388 (2009) was u aan het roken op straat toen u werd aangehouden. De rechter gaf als straf voor uw uiterlijk een boete van 1 miljoen toman. Toen u wachtte op een binnenkoer begonnen verschillende agenten u uit te lachen. Omdat ze u beledigden, begon u een gevecht. U kreeg een slag op uw neus. Jullie werden uit elkaar gehaald. Nadat de boete werd betaald, werd u vrijgelaten. Door de slag werd uw neus gebroken en u werd hiervoor verzorgd in een privékliniek in Shiraz. Enkele dagen na de verkiezingen van 1388 (2009) ging u samen met uw broer naar een grote demonstratie op de universiteit van Shiraz. U kon vluchten voor de Bassidj maar uw broer, M. R. (...), werd opgepakt. De derde dag kwam uw vader via vrienden te weten dat hij in een cel van Ettelaat (Ministerie van Informatie) opgesloten zat. Uw vader kon hem vervolgens vrijkopen door smeergeld te betalen. Uw broer was tegen het Iraanse regime en bleef heel strijdlustig. Hij poogde u aan te zetten om de weblog waar u samen met drie vrienden muziek op postte ook te gebruiken voor politieke doeleinden. U was echter niet geïnteresseerd in politiek. Uw broer ging vaak weg van huis en bracht nadien soms grote pakketten mee. U vermoedde dat hij activiteiten had tegen het Iraanse regime. In de zomer van 1389 (2010) werd u veroordeeld tot een straf van 60 zweepslagen omwille van uw haar, kledij en het feit dat ze uw tattoos hadden gezien. Dezelfde dag van uw aanhouding werd u voor de rechter gebracht en werd de straf uitgevoerd. Toen u 16 jaar oud was, merkte u dat u gevoelens had voor jongens en dat de meisjes u niet aantrokken. U durfde uw gevoelens nog niet te uiten. Een goede vriend S. N. (...), iemand die net zoals uw vader opticien was, met wie u regelmatig optrok en veel gemeenschappelijke vrienden hebt, vroeg u of hij u een persoonlijke vraag mocht stellen. Even later stuurde hij een sms waarin hij vroeg of u geïnteresseerd was om een relatie te hebben met een man. U antwoordde positief. De volgende dag begon uw seksuele relatie met S. (...). Voordien wist u niet dat S. (...) homoseksueel was. Uw seksuele relatie duurde ongeveer 9 maanden en dit tot uw vertrek uit Iran. Sinds dat moment merkte u dat uw gevoelens juist waren en wist u met zekerheid dat u homoseksueel bent. Omwille van uw zekerheid over uw geaardheid, werd u ook overweldigd door een angst voor wat de toekomst zou brengen en hoe uw omgeving ten opzichte van uw geaardheid zou reageren. Omdat u zeker wist dat uw familie dit niet zou aanvaarden, hebt u uw geaardheid niet geuit. Ook voor uw vrienden verborg u uw gevoelens voor mannen. U was heel onzeker en bang dat iemand uit uw omgeving uw geaardheid zou ontdekken. Omdat u uw gevoelens voor mannen had ontdekt door uw relatie met S. (...), wilde u meer ontdekken. U kende M. F. (...) al lang en u werd aangetrokken door hem. U had heel sterke vermoedens dat hij homo was door zijn manier van doen en zijn uiterlijk. Omwille van uw vermoedens en omdat u een nieuwe ervaring wilde beleven zette u de eerste stap en nodigde u M. (...) uit. Jullie dronken alcohol en zo is uw seksuele relatie met hem begonnen. Eenmaal hebt u eveneens seks gehad met een vriend van uw vader, H. (...) genaamd. Hij had u uitgenodigd om mee te gaan naar het zwembad en de sauna. Omdat hij geïnteresseerd leek in homo's en u hem heel aantrekkelijk vond, hebt u aan hem de persoonlijke vraag gesteld of hij geïnteresseerd was om met u seksuele contact te hebben. Na één keer hebt u vervolgens afstand genomen omdat hij een vriend van uw vader was. In de 11de maand van 1389 (januari/februari 2011) verdween uw broer. Er kwam geen nieuws meer van hem. Uw ouders poogden tevergeefs informatie over hem te verkrijgen bij de Iraanse autoriteiten en in de ziekenhuizen. Zijn verdwijning werd officieel aangegeven en er verscheen een foto van uw broer in een krant. 1 maand na zijn verdwijning, op het einde van de 12de maand van 1389 (maart 2011), vond u zijn paswoord van zijn e-mailadres. In zijn mailbox vond u veel e-mails van een zekere M. M. (...). Daarin stond dat uw broer een e-mail diende te sturen wanneer hij klaar was, zodat die persoon hetgene kon versturen wat er was overeengekomen. Omdat u wilde weten of die persoon nieuws had van uw broer, hebt u gemaild in naam van uw broer met de boodschap dat u klaar was. De volgende dag had u reeds antwoord van M. M. (...). Hij stuurde u e-mails met daarin vertrouwelijke en gevoelige informatie over het leven van regeringsleiders. Onder meer vond u brieven terug van vertegenwoordigers van de Kamer. U begreep de inhoud van deze informatie niet want u volgde de politiek helemaal niet, maar u wist wel dat het gevoelige informatie was die diende om bepaalde misdrijven aan de kaak te stellen. Omdat u uw verdwenen broer een dienst wilde bewijzen en hij niet in de mogelijkheid was om deze informatie te publiceren, besliste u uiteindelijk om twee nieuwe weblogs te creëren en hierop alle gevoelige informatie op te posten. U wilde de bestaande muziekweblog niet gebruiken omdat u vreesde dat uw vrienden met wie u de muziekblog beheerde in de problemen zouden kunnen komen. U was ervan overtuigd dat u door het maken van nieuwe weblogs uw eigen veiligheid en anonimiteit kon garanderen. U plaatste een link op uw muziekblog die doorverwees naar de weblogs met de politiek gevoelige informatie. Op die manier maakte u publiciteit zodat u zoveel mogelijk lezers kon bereiken. U dacht niet aan de impact van de informatie die u op het internet plaatste. Vijf à zes maanden nadat u de blogs had aangemaakt, op 12/3/1390 (2 juni 2011) vielen de Iraanse autoriteiten binnen bij u thuis. Ze namen uw computer en degene van uw broer in beslag. Via het IP-adres kwamen ze te weten dat u de auteur van de blogs was. Op dat moment was u niet thuis. Via een vriend werd u op de hoogte gesteld dat er politieagenten bij u thuis waren binnengevallen. U ging naar huis om te vragen wat er gebeurd was. Toen uw moeder u zei

dat de autoriteiten speciaal naar u op zoek waren, wist u dat de inval te maken had met de weblogs. U logeerde vervolgens twee dagen bij uw grootvader in Shiraz. Hoewel uw vader ervan overtuigd was dat hij uw problemen kon oplossen met geld en invloed, stuurde uw moeder u naar uw grootvader langs vaderskant in Teheran waar u twee weken verbleef terwijl zij uw reis voorbereidde. Uiteindelijk verliet u op 19/4/1390 (10 juli 2011) Iran. U stak samen met de smokkelaar de grens te voet over. Vervolgens werd u naar Van (Turkije) gebracht waar u 3 weken in een hotel verbleef. U reisde verder met de autobus naar Istanbul. In Griekenland nam u aan de hand van een ver(vals)t Roemeens paspoort het vliegtuig naar België. Op 10 augustus 2011 vroeg u asiel aan in België. In België hebt u opnieuw een seksuele relatie met M. F. (...) (O.V. 6.910.615), gezien hij ook omwille van problemen in Iran naar België gekomen is, en gedurende enige tijd hebt u een relatie gehad met een zekere O. (...) die u in Lanaken hebt leren kennen. Ongeveer een jaar na uw aankomst in België bent u in contact gekomen met de Getuigen van Jehova. U gaat elke week op zondag naar hun bijeenkomst in de regio van Luik en sindsdien hebt u de intentie om christen te worden. U beschikt over uw Iraans geboortboekje en kopieën van de geboortboekjes van uw ouders; een fax d.d. 3 juli 2013 waarin u doorgeeft dat de blog www.kashfiyat.wordpress.com het wachtwoord m.r. (...) heeft, een uitprint van de blog www.kashfiyat.wordpress.com en enkele medische documenten waaruit blijkt dat u neusoperatie onderging in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele opmerkelijke elementen met betrekking tot uw reisweg van Iran naar België die twijfels doen rijzen over uw vluchtmotieven. U verklaarde op 19/4/1390 (10 juli 2011) Iran te hebben verlaten. U reisde van Van (Turkije) naar Istanbul per autobus. U verklaarde hieromtrent dat de smokkelaar u geen reisdocumenten had gegeven maar dat alle andere personen wel Iraanse paspoorten bij zich hadden. Het is evenwel bevreemdend dat u geen identiteitsdocumenten bij had op deze autobusrit om eventuele controles van de Turkse autoriteiten zonder problemen door te komen. U beweerde dat u vanuit een luchthaven in Griekenland per vliegtuig naar België bent vertrokken. Het kan echter op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat u niet de naam kunt noemen van de Griekse luchthaven noch kunt zeggen vanuit welke stad in Griekenland u bent vertrokken. Daarnaast is het heel bevreemdend dat u niet weet met welke vliegtuigmaatschappij u naar België bent gekomen. U hebt evenmin enig begin van bewijs (ticket, bagagelabels) van uw vlucht naar België (CGVS II op 31/05/2013, p. 10-13). Bovenstaande bevindingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

U verklaarde dat uw directe vluchtaanleiding uit Iran veroorzaakt werd door het feit dat u wordt vervolgd door de Iraanse autoriteiten nadat zij ontdekten dat u gevoelige politieke informatie op twee weblogs had gepost. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd van de verdwijning van uw broer. Aangezien uw vermiste broer in direct verband staat met de door u aangehaalde problemen, doet dit in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Hoewel u beweerde dat uw ouders aangifte deden bij de Iraanse autoriteiten en er een foto van uw broer in de krant verscheen, hebt u dergelijke stukken niet voorgelegd (CGVS II, p. 6 en p. 20). Uw verklaring dat uw familie depressief is, kan allermist als afdoende verklaring worden weerhouden. Uw ouders had immers voordien al uw geboortboekje verstuurd en hun geboortboekjes gefaxt (CGVS II, p. 20; CGVS III, p. 2).

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw kennis over de twee weblogs nl.www.kashfiyat.wordpress.com en www.razna.blogfa.com en de inhoud van de informatie die u hierop gepost hebt zeer lacunair is. U bent namelijk niet op de hoogte over de inhoud van de e-mails met bezwarende informatie. U stelt louter te weten dat het materiaal dat u op uw weblogs plaatste onder meer brieven van belangrijke politici waren en bezwarende feiten over het leven van leiders van Iran. U weet echter niet over welke personen deze informatie ging en u kon geen namen noemen. Naar eigen zeggen begreep u niks van de inhoud van de e-mails die u op uw weblogs plaatste. U had louter begrepen dat het geheime en gevaarlijke informatie was. Op de vraag hoeveel personen uw weblogs hebben gelezen, diende u ook het antwoord schuldig te blijven. In het licht van de Iraanse context, is het echter geheel onaannemelijk dat u geheime politiek getinte informatie zou publiceren zonder dat u zich hierover op voorhand zou informeren en een inschatting zou maken over de impact en de repercussies die dit kon teweegbrengen. Dat u niks over politiek kent en dat u enkel en alleen deze informatie openbaar maakte om nog iets voor uw vermiste broer te kunnen doen, houdt in geen geval steek om uw gebrek aan kennis en inlevingsvermogen te verantwoorden (CGVS II, p. 25-28). Bovendien dient ook gewezen te worden op uw tegenstrijdige en incoherente verklaringen die geloofwaardigheid ervan verder op de helling zetten. Zo verklaarde u de twee weblogs te hebben gecreëerd omdat u de informatie niet op de muziekweblog wilde plaatsen om uw vrienden niet in gevaar te brengen. Deze

bewering strookt niet met uw latere verklaringen waaruit blijkt dat u publiciteit maakte voor de twee weblogs door soms een link te plaatsen op de muziekblog met als titel "nieuwigheden uit de politiek". Het feit dat u een link plaatste op uw muziekblog strookt evenmin met uw verklaring dat u de muziekblog in geen geval wilde gebruiken om de politieke informatie op te plaatsen omdat u dacht dat de autoriteiten u zo makkelijk op het spoor zouden komen (CGVS II, p. 6-8; CGVS II, p. 26-28). Daarnaast is het niet aannemelijk dat u de logingegevens van uw weblogs niet kent (CGVS II, p. 25). Gevraagd om deze gegevens door te sturen wachtte u tot 3 juli 2013 – vier maanden na uw eerste gehoor – om een fax door te sturen met daarin een adres en een paswoord van de blog www.kashfiyat.wordpress.com. Volgens u zou het paswoord aan de sociaal assistente hebben gegeven om door te sturen naar het Commissariaat-generaal en heeft u deze gegevens nadien gewist. Toen u op 24 juni 2013 werd geconfronteerd dat het Commissariaat-generaal nog geen bewijzen had ontvangen, gaf u de schuld aan de sociaal-assistente. Uiteindelijk was uw uitleg op 6 augustus 2013 dat uw sociaal-assistente de gegevens verloren had, u daarom een week hebt geprobeerd het paswoord opnieuw te herinneren, u vervolgens een nieuw paswoord hebt aangemaakt die u uiteindelijk een week later - op 3 juli 2013 - hebt kunnen faxen naar het Commissariaat-generaal (CGVS III op 24/06/2013, p. 2; CGVS IV op 6/08/2013, p. 7-8). Van uw andere blog [nl. www.razna.blogfa.com](http://nl.www.razna.blogfa.com) stuurde u zelfs geen logingegevens. Meer nog, u verklaarde dat u er niet in slaagde deze blog nog te openen (CGVS IV, p. 7). Indien u deze twee blogs daadwerkelijk zelf heeft opgericht kan op zijn minst verwacht worden dat u hiervan nauwgezet de gegevens bijhoudt. Niet alleen kende u de logingegevens niet van uw weblogs, u was – tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 31 mei 2013 – zelfs niet op de hoogte van het feit of de weblogs nog bestaan. Dat u dit niet verifieerde toen u zich in België bevond omdat uw moeder u dit had opgedragen, is uiterst bevreemdend gezien ze aanleiding gaven tot uw vertrek uit Iran. In het licht van alle bovenstaande vaststellingen kan er geen enkele bewijswaarde worden gehecht aan uw twee weblogs. Wat de weblog www.kashfiyat.wordpress.com betreft dient overigens nog toegevoegd te worden dat hierop een artikel werd gepost op 18 februari 2011 (volgens de Iraanse kalender: 29/11/1389) (CGVS IV, p. 8-9), terwijl u beweerde pas op het einde van de 12de maand van 1389 (maart 2011) de weblogs te hebben gecreëerd (CGVS IV, p. 7). Toen u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u eerst dat u geen idee hebt hoe dit mogelijk is en herhaalde u uitdrukkelijk dat u het paswoord heeft gevonden op het einde van de 12de maand van 1389. Direct daarna verklaarde u dat u zich misschien de datum van de weblog niet zo goed herinnert (CGVS IV p. 9). Deze verklaring is geen uitleg voor bovenstaande vaststelling. U kunt immers de weblog niet gecreëerd hebben nog voor u het paswoord van uw broer had gevonden. Daarenboven is het uiterst bevreemdend dat uw Belgisch gsm-nummer staat ingevuld bij de accountgegevens. In het licht van de door u aangehaalde vrees is uw opmerking dat u de Iraanse autoriteiten niet capabel acht om uw accountgegevens te lezen, overigens heel merkwaardig (CGVS IV, p. 7).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan bovenstaande beweringen, blijkt eveneens uit uw vage verklaringen in verband met de situering in de tijd van de gebeurtenissen die uw vlucht uit Iran veroorzaakten. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u 6 à 7 maanden na de verdwijning van uw broer zijn paswoord heeft teruggevonden en de e-mails met bezwarende informatie heeft gekregen (CGVS II, p. 6). Later wijzigde u uw verklaring door te zeggen dat u het paswoord van uw broer één maand na zijn verdwijning – het einde van de 12de maand van 1389 – terugvond (CGVS IV, p. 7).

Wat betreft uw vrees bij een terugkeer naar Iran omwille van uw homoseksualiteit (CGVS II, p. 31), dient vooreerst te worden opgemerkt dat u hiervan geen gewag maakte tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst DVZ, p. 3). Bovendien dient gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid ervan in zeer ernstige mate ondermijnt. Zo stelde u, tijdens uw gehoor op 4 maart 2013, dat u gedurende twee jaar – tot aan uw vertrek uit Iran – een seksuele relatie heeft gehad met S. (...) (CGVS I op 4/03/2013, p. 6). Tijdens een volgend gehoor wijzigde u uw verklaringen door te zeggen dat u 9 à 10 maanden een seksuele relatie hebt gehad met S. (...) (CGVS II, p. 24). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet goed op de hoogte bent over de problemen die uw vriendje M. (...) met de Iraanse autoriteiten kende. U stelde dat hij verschillende malen werd aangehouden door de politie en zelfs in voorhechtenis in de gevangenis heeft gezeten, maar u kunt niet met zekerheid zeggen om welke reden hij in de gevangenis zat. U hebt louter vermoedens dat dit kwam omwille van zijn activiteiten als tatoeëerder. Gevraagd of M. (...) veroordeeld werd door de Iraanse autoriteiten verklaarde u dat hij een boete moest betalen maar dat u geen idee had of hij zweepslagen heeft gekregen. U vervolgde dat hij ook nog een probleem had met een persoon maar kon hierover geen verdere details verschaffen. Gevraagd om welke reden M. (...) ondergedoken diende te leven, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. U voegde toe dat jullie niet praten over jullie persoonlijke problemen maar wel spreken over problemen in verband met de seksuele geaardheid (CGVS III, p. 5-7). Het is echter uiterst bevreemdend dat u slechts vage verklaringen kunt afleggen over problemen van een persoon met wie u in Iran lange tijd een seksuele relatie hebt gehad en ook in België regelmatig ziet en seksuele contacten mee onderhoudt. Ook het feit dat u niet weet of

de persoon waarmee u regelmatig seksuele betrekkingen heeft al dan niet zweepslagen heeft gehad – gelet op de verwondingen die dergelijke slagen met zich meebrengen – is op z'n minst merkwaardig te noemen. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat, niettegenstaande u beweerde dat M. (...) heel open is over zijn geaardheid en hij het aan iedereen in België vertelt (CGVS III p. 8), het erg merkwaardig is dat hij – volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd - op zijn openbare facebookpagina plaatst dat hij geïnteresseerd is in vrouwen.

Dat er aan uw voorgewende geaardheid geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uw beleving van uw homoseksualiteit geenszins overeenstemt met de manier waarop u mannen benaderde om een seksuele relatie te beginnen. U stelde meermaals dat u uw seksuele geaardheid wilde verborgen houden en dat u er alles aan deed om dit niet te uiten omdat u bang was voor de reacties uit de omgeving, uw familie en uw toekomst (CGVS II, p. 21 en CGVS III, p. 8 en p. 14-15). Deze verklaringen stroken niet met uw beweerde gedrag. Zo beweerde u te zijn uitgenodigd door een vriend van uw vader, H. (...) genaamd, om naar het zwembad en de sauna te gaan. Omwille van zijn vriendschap met een ex-partner van S. (...), A. (...) genaamd, en zijn manier van doen en praten over homoseksuelen – meer bepaald liet hij duidelijk zijn interesse voor homo's blijken omdat hij over verschillende personen vertelde die homo zijn -, vermoedde u dat hij zelf homo was en waagde u zich te vragen om seks te hebben (CGVS III, p. 20-21). Het is weinig plausibel dat u als een persoon die zijn seksualiteit ten allen tijde wilde verborgen houden, voorstelde aan iemand om seksuele contacten te hebben terwijl die persoon zelf tegen u aan het roddelen was over andere homo's en nota bene een vriend van uw vader was. Uw verklaring dat u vertrouwen had in H. (...) dat hij uw geaardheid niet zou bekend maken (CGVS II, p. 31 en CGVS III, p. 21), strookt dus geenszins met bovenstaande beweringen. Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkele naam van een club of ontmoetingsplaats voor homo's in België kon noemen. Dit is des te opmerkelijker gezien u beweerde naar verschillende plaatsen in België (onder andere in Antwerpen) voor homo's te zijn geweest en omdat u een relatie had met een zekere O. (...), die in Lanaken woont, met wie u samen uitging (CGVS I, p. 6, CGVS II, p. 24, CGVS II, p. 19-20).

Daarnaast hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Iran zou kunnen vrezen omdat u bent veranderd van religie (CGVS II, p. 31). Uw gebrek aan kennis over cruciale punten van de leer van de Getuigen van Jehova nopen ertoe te besluiten dat uw verklaringen aanhanger te zijn van de Jehova's getuigen elke overtuigingskracht missen. U weet niet wat het getal 1914 betekent voor de Getuigen van Jehova en diende ook het antwoord schuldig te blijven wanneer u werd geconfronteerd met de term Armageddon (CGVS I, p. 17). Verkeerdelijk zei u dat de Getuigen van Jehova de andere religies accepteren wanneer hun overtuigingen in de bijbel staan (CGVS II, p. 16-17). Jehova's getuigen geloven dat zij de enige "ware" of juiste religie aanhangen. Zij geloven dat alle andere religies "onwaar" en vals zijn en uit Satan de Duivel voortspuiten. Volgens hen aanbidden daarom alle niet-Jehova's getuigen direct of indirect Satan de Duivel. In dit opzicht is het ook geheel onaannemelijk dat u verklaarde zich bij de Jehova's Getuigen te informeren en vragen te stellen over andere religies uit het christendom, zoals het Protestantisme (CGVS II, p. 19-20). Uw verklaring dat u reeds een jaar lang naar de vergaderingen van de Jehova's Getuigen gaat en zelf aangaf dat u wacht op uw doopsel bij de Getuigen van Jehova, maar anderzijds plotsklaps verklaarde dat het Protestantisme als religie van het christendom verkiest (CGVS II, p. 19-20), raakt kant noch wal. Uw antwoord dat het getal 144000 wijst op het aantal personen die het brood en de wijn kunnen drinken stemt niet overeen met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de Jehova's getuigen geloven dat er van alle ware christenen een letterlijk aantal van 144000 naar de hemel gaan. U bent niet op de hoogte van het feit dat er bepaalde zaken zoals overspel en homoseksuele relaties niet toegestaan zijn volgens de Jehova's getuigen. U had nog nooit gehoord over het standpunt van de Jehova's getuigen ten opzichte van bloedtransfusies (CGVS II, p. 18-19). U wist niet de naam van het tijdschrift waarmee de Jehova's Getuigen werken (CGVS II, p. 17). Hoewel u beweerde elke week naar de vergaderingen van de Jehova's Getuigen te gaan, kan er redelijkerwijs worden verwacht dat u weet dat De Wachttorens de belangrijkste publicatie is waarmee de wekelijkse vergaderingen werken. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid en oprechtheid van uw bekering.

Wat betreft uw bewering te denken dat u door uw vlucht uit Iran uw legerdienst hebt ontlopen (CGVS II, p. 31), dient te worden opmerkt dat u dit geenszins concreet hebt gemaakt. U kon immers niet zeggen of u uw legerdienst zou moeten doen bij een terugkeer naar Iran. U hebt zich hierover evenmin geïnformeerd. U kon louter meedelen dat men vanaf 18 jaar legerdienst in Iran doet en u tot nu toe nog niet werd uitgenodigd (CGVS IV, p. 2). Bovendien stelde ook expliciet dat de legerdienst in Iran helemaal niks te maken heeft met uw vluchtaanleiding (CGVS IV, p. 6).

Tot slot verklaarde u verschillende keren te zijn aangehouden door de zedenpolitie. U beweerde twee arrestaties goed te herinneren omdat u eenmaal een boete van 1 miljoen touman werd opgelegd

en eenmaal werd veroordeeld tot een straf van 60 zweepslagen omwille van uw kledij, haardracht en tatoos. Wat betreft deze feiten hebt u eveneens tegenstrijdige verklaringen afgelegd waardoor uw beweringen niet kunnen overtuigen. Zo stelde u in eerste instantie dat de arrestaties die uitmondten in een boete en een veroordeling tot 60 zweepslagen beide in de zomer van 1387 plaatsvonden (CGVS I, p. 9-10). Later wijzigde u uw verklaringen door te zeggen dat u de boete diende te betalen in 1389 en dat de veroordeling tot zweepslagen in 1387 was gebeurd (CGVS IV, p. 3). Plots veranderde vervolgens opnieuw uw relaas door te zeggen dat arrestatie die leidde tot een boete in de zomer van 1388 plaatsvond en in 1389 werd veroordeeld tot zweepslagen (CGVS IV, p. 3). Bovendien sprak u zich ook tegen in verband met de slag van een agent waardoor u uw neus brak. Enerzijds verbond u de neusbreuk aan de arrestatie die had geleid tot de zweepslagen (CGVS III, p. 22-23), terwijl u tijdens het gehoor op 6 augustus 2013 zei dat uw neus werd gebroken bij de arrestatie waarvoor u een boete hebt gekregen (CGVS IV, p. 3). Verder is het ook bevreemdend dat u in eerste instantie een naam kon noemen van de rechter die u telkens veroordeelde (CGVS I, p. 10), terwijl u later het antwoord op deze vraag schuldig diende te blijven (CGVS IV, p. 4-5). Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt dat u na de veroordelingen de zaken werden gesloten en hierdoor geen verdere problemen meer hebt gekend (CGVS IV, p. 5-6). Bovendien meldde u expliciet dat uw eerdere arrestaties niet de reden waren van uw vertrek uit Iran.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Uw geboortboekje en de kopieën van de geboortboekjes van uw ouders bevestigen de identiteitsgegevens en nationaliteit van u en uw familie, hetgeen op zich niet wordt betwist. Het feit dat u in België een neusoperatie onderging, hetgeen u hebt gestaafd aan de hand van medische documenten, wordt in deze beslissing evenmin in vraag gesteld. De documenten over uw medische ingreep in België hebben niettemin geen enkele bewijskracht om de door u beweerde feiten in Iran te staven. De print van de blog www.kashfiyat.wordpress.com toont louter het bestaan van deze blog aan maar kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen omtrent het feit dat er geen bewijswaarde aan deze blogs kan gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij voert tevens aan dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat aan haar verklaringen geen geloof kan worden gehecht en dat haar de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. In tegenstelling tot wat verwerende partij heeft beslist, bevatten haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekende partij stipt aan dat zij wel degelijk gevaar loopt in Iran, dat zij er geen veilig en normaal leven zal kunnen leiden en dat zij er zich aan haar lot voelt overgelaten.

Verzoekende partij zet verder uiteen dat haar asielaanvraag gebaseerd is op het feit dat zij ervoor vreest het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen door de Iraanse autoriteiten nadat zij hadden ontdekt dat zij gevoelige politieke informatie op twee weblogs had gepost. Tegelijk vreest zij vervolgingen vanwege haar autoriteiten omdat zij zich tijdens haar verblijf in België bekeerd heeft tot de Getuigen van Jehova. Gezien afvalligheid van de islam in Iran “*met de doodstraf wordt bedreigd*”, is een normaal en veilig leven in Iran uitgesloten, zo meent verzoekende partij. Verzoekende partij haalt ten slotte nog aan dat zij tevens vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten vreest omwille van haar homoseksuele geaardheid.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partij dient *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De bewering dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar leven er in gevaar zou zijn en de samenvatting van haar eerder uiteengezette en door verwerende partij beoordeelde asielproblematiek, volstaat geenszins om aan te tonen dat zij in Iran werkelijk wordt vervolgd. Waar verzoekende partij betoogt dat haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging bevatten, duidt de Raad erop dat het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing niet volstaat om er afbreuk aan te doen. Het komt aan verzoekende partij immers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij haar problemen heeft onderschat en dat zij ten minste te weinig rekening heeft gehouden met de “*concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse*”. Verzoekende partij hamert erop dat haar “*problemen van vervolgingen als gevolg van de publicatie van politiek gevoelige informatie op twee weblogs, waarin Iraanse hooggeplaatste figuren in diskrediet werden gebracht*” en haar angst om de doodstraf te krijgen in haar concreet geval wel degelijk ernstig genoeg zijn en dat de omstandigheden waarin zij in Iran leefde wel degelijk van die aard waren dat zij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en haar land te verlaten. Verzoekende partij haalt ook nog aan dat verwerende partij bij de analyse van haar verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel maar in haar nadeel.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat uit de inhoud van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij op genoegzame wijze heeft gemotiveerd waarom aan haar asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht, hierbij rekening houdend met alle door verzoekende partij verschaft feiten en elementen. Haar argument dat verwerende partij haar voorgehouden problemen zou hebben onderschat, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verwerende partij bij de analyse van haar verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel maar in haar nadeel en dat verwerende partij te weinig rekening zou hebben gehouden met de “*concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse*”. De Raad wenst er dienaangaande nog op te wijzen dat verzoekende partij zich

in feite beperkt tot het louter uiten van kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing en de werkwijze van verwerende partij, zonder deze concreet uit te werken in het verzoekschrift. Zij geeft in haar verzoekschrift immers niet duidelijk aan waarom precies zij de mening is toegedaan dat verwerende partij in haar beslissing te weinig rekening zou hebben gehouden met “*de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse*”, haar problemen heeft onderschat en dat zij bij haar analyse selectief te werk is gegaan, enkel in haar nadeel, en op welke wijze deze werkwijze de motieven van de bestreden beslissing zou hebben beïnvloed.

2.2.5.1. Verzoekende partij is het niet eens met het standpunt van verwerende partij waar die de oprechtheid van haar verklaringen in vraag stelt om reden dat deze incoherent, tegenstrijdig en weinig plausibel zijn. De door verwerende partij “*geciteerde incoherenties*” kunnen volgens verzoekende partij immers niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in haar verklaringen in die zin dat deze afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, aangezien deze “*niet de kern van (haar) asielaanvraag op zich aantasten*”. Verder stelt verzoekende partij dat zij tijdens haar vijf gehoren op het Commissariaat-generaal voldoende informatie heeft gegeven waaruit bleek dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Zij meent dat uit haar verklaringen is gebleken dat zij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat zij het risico loopt om moeilijkheden te ondervinden bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekende partij tracht de vaststellingen van verwerende partij vervolgens te weerleggen door erop te wijzen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het grote tijdverloop tussen de gebeurtenissen in Iran enerzijds en de gehoren op het Commissariaat-generaal anderzijds. Ten tweede oppert verzoekende partij dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het “*menselijk aspect*”, met name dat er geen rekening werd gehouden met haar jeugdige leeftijd en de traumatische ervaringen die zij had opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Iran. Volgens verzoekende partij kunnen de “*traumatische ervaringen*” die zij heeft opgelopen wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat zij in de jaren die erop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken. Zij wijst er tevens op dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Ten derde laat verzoekende partij weten dat verwerende partij volgens haar evenmin rekening heeft gehouden met “*mogelijke misverstanden*” die zijn ontstaan tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij besluit dat “*de langdurige afwezigheid uit Iran en misverstanden*” in haar hoofde wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor de eventuele vergissingen die zij mogelijks heeft begaan tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal.

2.2.5.2. *In casu* werd door verwerende partij vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij in verband met de afgelegde reisweg omdat het bevreemdend overkomt dat zij tijdens haar reis van Van naar Istanbul niet in het bezit was van reisdocumenten, zij eveneens onwetend blijkt te zijn over een aantal belangrijke aspecten in dit verband en evenmin een begin van bewijs kon voorleggen van haar vlucht naar België. Dergelijke bevindingen brengen volgens verwerende partij haar algemene geloofwaardigheid in het gedrang. Verder motiveert verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs kon voorleggen in verband met de verdwijning van haar broer en dat zij hiervoor geen afdoende verklaring kon verschaffen, dat haar kennis over de twee weblogs en de inhoud van de informatie die zij hierop zou hebben gepost zeer lacunair is, dat zij dienaangaande tegenstrijdige, incoherente en merkwaardige verklaringen heeft afgelegd die haar geloofwaardigheid verder op de helling zetten en die ertoe leiden dat er geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aan deze twee weblogs en dat verzoekende partij eveneens vage verklaringen heeft afgelegd in verband met de situering in de tijd van de gebeurtenissen die haar vlucht uit Iran veroorzaakten. Wat betreft haar vrees bij terugkeer naar Iran omwille van haar homoseksuele geaardheid, motiveert verwerende partij dat verzoekende partij hiervan geen enkel gewag heeft gemaakt tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat er een ernstige tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld tijdens haar opeenvolgende verklaringen die haar geloofwaardigheid in zeer ernstige mate ondermijnt, dat zij uiterst vage verklaringen aflegde over de problemen van een persoon met wie zij in Iran lange tijd een seksuele relatie heeft gehad en die zij in België nog regelmatig ziet, dat het erg merkwaardig is dat deze persoon, die heel open zou zijn over zijn geaardheid, op zijn openbare facebookpagina plaatst dat hij geïnteresseerd is in vrouwen, dat het feit dat aan haar voorgewende geaardheid evenmin geloof kan worden gehecht tevens blijkt uit het feit dat haar beleving van haar homoseksualiteit geenszins overeenstemt met de manier waarop zij mannen benaderde (in Iran) om een seksuele relatie te beginnen en dat verzoekende partij overigens geen enkele naam van een club of ontmoetingsplaats voor homo's in België kon noemen. Verwerende partij stelt hierna vast dat net zo min

geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging zou koesteren omdat zij is veranderd van religie, nu er in haar hoofd een gebrek aan kennis werd vastgesteld over cruciale punten van deze religie, terwijl verzoekende partij beweert dat zij elke week naar de vergaderingen van de Getuigen van Jehova gaat. De Raad is van oordeel dat deze bevindingen wel degelijk betrekking hebben op kernelementen van het asielrelaas van verzoekende partij en dat deze, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar voorgehouden asielproblematiek op ernstige wijze te ondermijnen. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat uit haar verklaringen is gebleken dat zij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat zij het risico loopt om moeilijkheden te ondervinden bij een terugkeer naar Iran, merkt de Raad op dat dergelijk verweer in feite neerkomt op het louter tegenspreken van de conclusie die verwerende partij heeft getrokken uit de verschillende motieven die in de bestreden beslissing vermeld staan. Dergelijke argumentatie volstaat niet om hieraan afbreuk te doen.

Waar verzoekende partij oppert dat de “*geciteerde incoherenties*” te wijten zouden zijn aan het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Iran enerzijds en de gehoren op het Commissariaat-generaal anderzijds, merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat de conclusie dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht verre van enkel gestoeld is op tegenstrijdigheden en incoherenties, uit voormelde samenvatting duidelijk blijkt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties niet te wijten kunnen zijn aan vergetelheden in hoofd van verzoekende partij. Ook hier dient wederom te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere stelling, zonder dit argument concreet uit te werken.

Betreft het betoog dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekende partij heeft opgelopen naar aanleiding van de problemen die zij in haar land van herkomst zou hebben meegemaakt en dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, constateert de Raad dat verzoekende partij geen enkel medisch attest heeft bijgebracht waaruit blijkt dat haar mentale gezondheidstoestand van die aard zou zijn dat zij tijdens de gehoren die zij op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd in de onmogelijkheid zou hebben verkeerd om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de gehoorverslagen in het administratief dossier (zie stuk 5, 8, 9, 12, 15 en 29). Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing, hetgeen wordt bevestigd in onderhavig arrest, dat aan de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht. Dat verzoekende partij aan de door haar aangegeven gebeurtenissen ernstige trauma's zou hebben overgehouden, komt dan ook allerm minst overtuigend over. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties, onwetendheden en onaannemelijkheden te wijten zouden zijn aan haar “*jeugdige leeftijd*”. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekende partij ten tijde van haar asielaanvraag op 10 augustus 2011 zeventien jaar was en dat de feiten die rechtsreeks hebben geleid tot haar vlucht uit Iran plaatsvonden in 2011. Van verzoekende partij, duidelijk geen *infans* meer, kan derhalve worden verwacht dat zij op een correcte, consistente en omstandige wijze de feiten en redenen kan uiteenzetten die ertoe hebben geleid dat zij haar land van herkomst is moeten ontvluchten/niet meer kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Aangaande de bewering dat verwerende partij evenmin rekening zou hebben gehouden met “*mogelijke misverstanden*” die zijn ontstaan tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat uit deze uiterst vage en bovendien hypothetische stelling niet kan worden afgeleid om welke “*mogelijke*” misverstanden het dan zou gaan en op welke manier deze een invloed zouden hebben gehad op de verschillende motieven van de bestreden beslissing. De Raad kan met dergelijk argument dan ook geen rekening houden.

2.2.6. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, inclusief aan haar bekering en haar seksuele geaardheid, geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielsrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij een vollediger en grondiger onderzoek had moeten wijten aan alle gegevens van het dossier en dat zij meer rekening had moeten houden met haar opmerkingen en argumenten, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 37 en stuk 38) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 januari 2012, 4 maart 2013, 31 mei 2013, 24 juni 2013 en 6 augustus 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielsrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT